

1.

Je had het niet in eigen hand
Ongevraagd moest je het verlaten
En wij staan machteloos aan de kant

Verder van de wereld weg
Elke dag een beetje
Dichter naar de hemel toe
Elke dag een treetje

Toon Hermans

2.

De mooiste lach, heeft de
meeste tranen verwerkt.

De mooiste ogen, verstoppem
de grootste geheimen.

En het liefste hart, voelde de
meeste pijn.

Sef – Quotes

3. Einde

De laatste uren voor het einde,
dan wordt die grote wereld klein,
is alles plotseling zo onbeduidend
tot aan het laatste beetje pijn.

Wat wij zo indrukwekkend vonden,
verliest zijn glans, verliest zijn zin,
maar achter de gesloten ogen,
glanst een gigantisch groot begin.

Toon Hermans

4.

Mijn vrienden, mijn familie,
Ik moet gaan. Neem afscheid van mij, mijn
broeders

Ik buig voor u allen en ga vertrekken.
Ik geef de sleutels van mijn deur weer af
en laat alle afspraken op mijn huis varen.
Ik vraag alleen nog maar om enkele
vriendelijke woorden van u.

Wij zijn lang samen geweest, maar ik heb meer
ontvangen dan ik heb kunnen geven.

Nu is het schemerig geworden en de lamp
die mijn donkere hoek heeft verlicht is nu uit.
Mijn oproep is gekomen en ik ben klaar voor
de reis.

Tagore

5.

Vandaag begraaf ik jou in mij
Niet in de aarde, niet in de kist
Niet bij die bomen in de ochtendmist
Daar ben jij niet, jij bent veilig in mij

Hier, neem mijn ogen en kijk met mij
Neem mijn hart en leef in mij
Want jouw dood is nu voorbij
Vanaf vandaag leef je in mij
Ik zal twee levens leven, met jou in mij.

Belinda Meuldijk 'Vanaf vandaag'

6. Vergeet de mooie dagen niet

Als je moe bent, je met jezelf niet weet
waarheen,
Je diep ongelukkig en eenzaam bent,
Denk dan even terug aan de mooie dagen,
Dat we lachten en dansten en samen feest
vierden,
Dat we wilden dat het voor altijd zou zijn.

Als de horizon, zover je kunt kijken, donker
blijft
Zonder een teken van licht,
Als je hart vol verdriet is en je nog allerlei
dingen zou willen vertellen,
Als schijnbaar alle hoop op nieuwe vreugde en
geluk verdwenen is,
Zoek dan zorgvuldig in je herinnering,
Naar de mooie dagen.
De dagen dat alles nog goed was.

Want als je ze vergeet, komen ze nooit meer
terug.

Neem jezelf opnieuw helemaal in handen.
Ga verder en leef blij,
vul je hoofd met blijde gedachten,
Je hart met liefde
En je mond met een lach
En alles wordt weer goed.

Phil Bosmans

7. Weggaan

Weggaan is iets anders
dan het huis uitsluipen
zacht de deur dichttrekken
achter je bestaan en niet
terugkeren. Je blijft
iemand op wie wordt gewacht.
Weggaan kun je beschrijven als
een soort van blijven. Niemand
wacht want je bent er nog.
Niemand neemt afscheid
want je gaat niet weg.

Rutger Kopland

8. Sotto Voce

Zoveel soorten van verdriet,
ik noem ze niet.
Maar één, het afstand doen en scheiden.
En niet het snijden doet zo'n pijn,
maar het afgesneden zijn. Nog is het mooi, 't
geraamte van een blad,
vlinderlicht rustend op de aarde,
alleen nog maar zijn wezen waard.
Maar tussen de aderen van het lijden
niets meer om u mee te verblijden:
mazen van uw afwezigheid,
bijeengehouden door wat pijn
en groter wordend met de tijd.
Arm en beschaamd zo arm te zijn.

M. Vasalis

9. Voor een vriend

Nu 't rouwrumoer rondom jou is verstomd,
de stoet voorbij is, de schuifelende voeten,
nu voel ik dat er 'n diepe stilte komt
en in die stilte zal ik je opnieuw ontmoeten. En
telkens weer zal ik je tegenkomen,
we zeggen veel te gauw: het is voorbij.
Hij heeft alleen je lichaam weggenomen,
niet wie je was en ook niet wat je zei. Ik zal nog
altijd grapjes met je maken,
we zullen samen door het stille landschap
gaan.
Nu je mijn handen niet meer aan kunt raken,
raak je mijn hart nog duidelijker aan.

Toon Hermans

10.

Als ik dood ben
niet die theatrale rouw
Neem wat Franse kaas
wat stokbrood en wat wijn
Ik wil ook niet
in een vaasje op de schouw
Ik wil gewoon
een stukje kerkhof zijn

Toon Hermans

11. De Gestorvene

Zeven maal om de aarde gaan,
als het zou moeten op handen en voeten;
zevenmaal om die éne te groeten
die daar lachend te wachten zou staan.
Zeven maal om de aarde gaan.
Zeven maal over de zeeën te gaan,
schraal in de kleren, wat zou het mij deren,
kon uit de dood ik die éne doen keren.
Zeven maal over de zeeën te gaan -
zeven maal, om met zijn tweeën te staan.

Ida Gerhardt (1905-1997)

12. Dit eiland

Hoe zijn wij hier geland,
waartoe ..... vanwaar ..... ?
Ligt ergens aan het strand dat vreemde schip
nog klaar?
En als het anker is gelicht, naar waar ..... naar
waar?

Stil,... sluit de deuren dicht;
bemin elkaar.

A. Roland Holst

13. Weggaan

Als een auto die lang in de regen gestaan
heeft
optrekt en wegrijdt, blijft waar hij stond
achter
een plek die zich van de rest van de straat
onderscheidt, even nog, tot hij ook nat is
en niet afzonderlijk meer bestaat.
Dat is wat blijft als je weggaat.

Anton Korteweg

14.

De dood is je geboorterecht.
Het is een geschenk
waar iedereen recht op heeft .
Het is een rustplaats voor vermoeiden,
een toevlucht voor opgejaagden,
een les voor wie afgedwaald zijn,
een mijlpaal voor de pelgrim
een paradijs voor de gelovige.

Sai Baba

15. Gelachten hebben we...

maar we zouden niet vergeten dat
we hebben gelachen, gelachen hebben
we veel en dat zal ik niet vergeten
want we hebben gelachen en veel hè?
en dat zullen we nooit vergeten om-
dat we zoveel gelachen hebben en dat
niet vergeten gvd wat hebben we gelachen
en niet en nooit vergeten dat we zo
hebben gelachen omdat we samen waren
en zoveel gelachen hebben dat we
het nooit zullen vergeten

Bert Schierbeek (1918-1996)

16.

Al het levende is zinnig
hoe onbegrepen 't ook mag zijn
Of het blij is, droef of innig
of het onrust is of pijn
Zinnig is ons hopen, vrezem
de kleinste bloem in 't lage gras
Daarom zou het onzin wezen
als de dood onzinnig was

Toon Hermans

17.

Als ik doodga
hoop ik dat je erbij bent
dat ik je aankijk
dat je mij aankijkt
dat ik je hand nog voelen kan.
Dan zal ik rustig doodgaan
Dan hoeft niemand verdrietig te zijn
Dan ben ik gelukkig

Remco Campert

18. In memoriam voor een vriend

Rust nu maar uit je hebt je strijd gestreden.
Je hebt het als een moedig man gedaan.
Wie kan begrijpen, wat je hebt geleden.
En wie kan voelen, wat je hebt doorstaan?
Rust nu maar uit - je taak is afgekomen;
vandaag heeft God de kroon op 't werk gezet
dat je eenmaal in Zijn kracht hebt
ondernomen.

De zin was af. God heeft een punt gezet.
Maar 't valt ons moeilijk om de zin te vatten
van 't zwijgen van je laatste harteklop.
Misschien alleen maar dit: De afgematten
en moeden varen als met arendsvleug'len
op...

Nel Benschop

19.

Soms, een enkele keer,
met heel veel moeite en voornamelijk
toevallig,
lukt het iemand
om met beide armen zijn verdriet te
omvatten.
Hij tilt het op.
Laat de deur niet op slot zijn, nu...
Hij duwt hem open met zijn knie
en loopt met grote breedsporige passen naar
buiten.
Kijk uit! roept hij
want het verdriet is zo groot dat hij er niet
overheen kan kijken,
en doorzichtig is het nooit.
Ver weg, in een sloot of op een drassige plek
onder populieren
of achter een scheve schutting tussen oude
autobanden,
speelgoed, resten van vuur,
gooit hij het neer
en fluitend loopt hij terug naar huis.

Toon Tellegen

20.

En als ik doodga, huil maar niet
Ik ben niet echt dood, moet je weten
Het is de heimwee die ik achterliet
Dood ben ik pas, als jij die bent vergeten...
Als ik doodga, treur maar niet
Ik ben niet echt weg, moet je weten
't is het verlangen dat ik achterliet
dood ben ik pas, als jij dat bent vergeten...
En als ik doodga, huil maar niet
Ik ben niet echt weg, moet je weten
't is maar een lichaam dat ik achterliet
dood ben ik pas, als jij me bent vergeten...
Bram Vermeulen

21. Kom terug

'Kom terug.'
Als ik die woorden eens zó zacht kon zeggen
dat niemand ze kon horen, dat niemand zelfs
kon denken
dat ik ze dacht...
en als iemand dan zou zeggen
of desnoods alleen maar terug zou denken
op een ochtend:
'Ja.'

Toon Tellegen

22.

We hadden graag gehad
dat je wat langer bleef.
Maar het lot wou je
aan de rustige kant.
We gaan het je niet benijden,
maar we zitten er wel mee.
Want heengaan naar de laatste schaduw
komt toch altijd te bruusk.
Een beetje net, of een beetje te veel, te vroeg.
jij bent uit het lijden verlost,
zoals het heet,
of...je had nog zoveel te goed,
terwijl onze gevoelens
landschappen van droefheid zijn.
We hadden graag gehad
dat je wat langer bleef.
Maar het lot wou je
aan de rustige kant.

23.

Loslaten heeft tijd, veel tijd nodig,
warme en oprechte aandacht,
om beetje bij beetje onze herinneringen te
verwerken
en deze met dankbare handen mee te dragen,
opdat we ze niet zouden vergeten.

Loslaten is een intiem en persoonlijk proces,
Op jouw wijze, op jouw tijd, zoveel als nodig.

Gaandeweg vrede vinden met wat is,
Vrede vinden met je eigen leven.

Jullie aanwezigheid hier is niet enkel een
eerbetoon,
Het is tevens een reële steun voor de naaste
familie.
Zij zijn u daar bijzonder dankbaar voor.

Alvorens het lichaam/de asse van [naam] zijn
bestemming krijgt,
beëindigen we deze samenkomst
Met een persoonlijke afscheidsgroet aan hem.
Dit... is een oprechte uitdrukking van respect,
waardering én dankbaarheid.

24. Afscheid

Jij bent onvergetelijk geworden in mijn leven,
Jij zult altijd in mijn gedachten zijn.
Ik zal nog van je dromen
En je stem nog horen.
Ik kan niet begrijpen dat je weg bent,
voorgoed.

Jij bent onvergetelijk geworden in mijn leven.
Jij zult altijd met mij meegaan op de
levensweg.
Ik zal heimwee naar je hebben.
Ik had je langer willen vasthouden.
Ik had je nog zoveel willen vragen.
Marinus VDBergh

25.

Jij blijft een litteken in mijn bestaan
Jij blijft een teken van liefde in mijn leven
Aan jou zal ik mij optrekken.
Jou gedenkend zal ik groeien en krachtig worden.
Ik zal vol levensmoed verder gaan.
Jij onzichtbaar bij mij.

26.

Want van die goede
die goud in't hart bewaren;
de wereld ziet er overheen
maar God zal ze openbaren
Guido Gezelle

27.

Rechtveerdig is de dood;
ze'n spaart noch vorst
noch koning
zij klopt zowel
aan's keizershof
als aan de boer zijn woning
Guido Gezelle

28.

Ware woorden zijn niet mooi.
Mooie woorden zijn niet waar.
Die goed zijn, zijn niet welbespraakt.
Die welbespraakt zijn, zijn niet goed.
Die weten, zijn niet geleerd.
Die geleerd zijn, weten niet.
De Wijze stapelt niet op.
Hoe meer hij anderen doet,
hoe meer houdt hij over.
Hoe meer hij anderen geeft,
hoe rijker wordt hij.
De weg van de hemel is;
nuttig te zijn en niet te schaden.
De weg van de Wijzen is;
te doen en niet te strijden.
Tau Teh Tsing Lau Tze

29.

Degene
die de dood ons schijnt te ontrukken
verlaten ons niet.
Ze blijven bij ons.
Als we in de schaduw zijn,
zijn zij in het licht
naast ons, aanwezig dan ooit.
Zalige troost,
de doden zijn onzichtbaren,
het zijn geen afwezigen.
Mgr. Bougaud

30.

Wij zijn te oud om te leven
en steeds te jong om te gaan.
Achter de bocht van de laan,
komt God als tegenligger aan.
Verblindend is zijn Licht,
gerijpt in het paradijs.
Wie op Hem vertrouwt,
is nooit eenzaam op zijn laatste reis.
Mark Meekers

31.

Er is een tijd van zaaien
en een tijd van oogsten
een tijd van ploegen
en een tijd van rusten.

32.

Je leven lang
heb je gestreden
je hebt je hoofd
zacht neergelegd
en je ogen gesloten
je hebt de rust gevonden
waar je jarenlang
naar zocht.
Ugo Verbeke

33.

Ik ben een blomme
en bloeie voor uwe ogen
geweldig zonnelicht,
dat eeuwig onontaard,
mij nietig schepselken,
in't leven wilt gedogen
en na dit leven mij
het eeuwig leven spaart.

34.

De mens kent niet het uur
noch de plaats of de wijze
waarop hij de dood zal vinden.
Het leven is zo broos,
het is als een net
van zijdedraad geweven.
Laat ons daarom leren
steeds bereid te zijn.

35.

Afscheid nemen doet zo pijn
Afscheid nemen doet zo zeer
Om je blikken zonder woorden
Om je warmte van weleer
Om je ogen
Om je handen
Om je glimlach keer op keer
Om de dagen
Om de uren
Om eergister nog zeer teer
Om dit alles en nog meer
is vandaag nog slechts teer zeer.

Mireille Hugaert

36.

We zullen je missen
elke dag
in kleine eenvoudige dingen,
ons verdriet is groot,
maar mooi is de herinnering
aan al het goede
dat zij in zich had.
Leven is weven,
sterven is zijn geweven stuk
teruggeven aan de Heer.

37.

Niemand wilde je tot last zijn,
in je leven niet,
in je verdriet niet.

Jezelf heb je steeds vergeten,
in je leven, in je sterven,
nooit heb je iemand pijn gedaan,
in heel je leven niet.

Wie je kende, had je lief.

38.

Wanneer je droevig bent
kijk dan opnieuw in je hart
en je zult zien dat je weent
om wat vreugde heeft gebracht.

K. Gibran

39.

We hebben afscheid genomen
van jouw hart met ons hart.

We hebben onze handen
gevouwen om de jouwe
om ze ter warmen
een laatste maal.

We hebben afscheid genomen,
een laatste groet gebracht,
onze gedachten bij jou,
die wij lief hadden
en niet vergeten kunnen.

40.

Gezegend ben je, als je verstaat
dat mijn handen beven
en mijn voeten langzaam geworden zijn.
Gezegend ben je, als je eraan denkt
dat mijn oren niet goed meer horen
en dat ik niet alles meer versta.

Gezegend ben je, als je weet
dat mijn ogen niet goed meer zien,
als je niet kwaad wordt
omdat ik de mooiste tas liet vallen of
omdat ik voor de zoveelste maal
hetzelfde vertel.

Gezegend ben je, als je me toelacht
en
me vraagt naar de dagen van mijn jeugd.
Gezegend ben je, als je zacht met me omgaat,
mijn stille tranen begrijpt
en me laat voelen, dat ik bemind wordt.

Gezegend ben je,
als je iets langer bij me blijft
wanneer het overal donker wordt
en als je even mijn hand vasthoudt
wanneer ik alleen de nacht in moet,
de nacht van de dood.

Phil Bosmans

41.

Als het morgen wordt denkt dat
gij de avond niet krijgen zult.
Waakt, daar gij dag noch uur en kent.

Luc. XII, 40

42.

O, die het nog gegeven is
uw moeder te bewaren
Ge weet nog niet wat moeder is
God moge uw moederke sparen!

Ge weet nog niet al wat ze deed
Al denkt ge het te weten
Ge kunt nog niet al wat ze leed
naar zijne maat uitmeten!

Pater R. Reypens

43.

In het stille van mijn handen
Ligt besloten al mijn weten
Zie ik leg ze als gebroken
Op uw altaar van erbarmen

Neem ze mede, omvat ze teder
Leer ze vouwen in gebeden
Dat op't einde van dit leven
Ik slechts U kenne

R.E.

44.

Afscheid nemen is met zachte
vingers
wat voorbij is dichtdoen en
verpakken
In goede gedachten der
herinnering...

Afscheid nemen is verwijlen bij een
brok leven
en stilstaan op de pieken van pijn en
vreugd...

Afscheid nemen is met dankbare
handen
weemoedig meedragen al wat waard
is
om niet te vergeten...

Afscheid nemen is moeizaal de
draden
losmaken en uit het spinrag der
belevenissen
loskomen en achterlaten,
en niet kunnen vergeten

Ward Bruyninckx

45.

Je voelt een hand
op je schouders,
en je hoort een stem
die zegt: ik ben er,
ik ga met je mee.

Je ziet om:
een mens die je toelacht,
ogen die je moed geven,
en je voelt
een hand die vast is en warm.

God, zeg je dan, fijn dat je
meegaat want alleen
"ben ik te klein en te bang..."
God gaat altijd in mensen
met je mee...

Ward Bruyninckx

46.

Met u zijn er geen verten meer
en alles is nabij.
Des levens aanvang glinstert weer,
geen gisteren en geen morgen meer,
geen tijd meer en geen uren,
geen grenzen en geen muren:
en alle angst voorbij,
verlost van schaduw en van schijn,
wordt pijn en smart tot vreugd
verheven!

Hoe kan het zo eenvoudig zijn!
Hoe kan het leven Hemel zijn,
met U, o kern van alle leven!
uit Adagio van F. Timmermans

47.

De kern van alle dingen
is stil en eindeloos
allen de dingen zingen
ons lied is kort en broos

en donker zingt mijn bloed
van heimwee zwaar doorwogen
Ik zeil langs regenbogen
Gods stilte tegemoet

F. Timmermans

48.

"Ik weet het niet, ik vind geen naam,
ik krijg het met geen woorden saam
wat er nu omgaat in mijn ziele.
Is het soms blijdschap? Is't verdriet?
of allebei? En ook weer niet...
Ik kan slechts zwijgend knielen.

Uit Adagio van F. Timmermans

49.

Ik kan helaas geen afscheid nemen
ik kan helaas niet bij je zijn
Maar ik denk aan jou en voel de pijn
Pijn die een leven lang zal duren
Het had ook anders kunnen zijn....

50.

Waar mensen mensen zijn
die elkaar verstaan
Waar liefde liefde is
daarheen wil ik gaan
Waar het eeuwig vrede is
waar de zon schijnt
Waar een nieuwe wereld is
die niet meer verdwijnt

51.

Waarom zijn er zoveel vragen
Waarom is er zoveel pijn
Waarom zijn er zoveel dingen
Die niet te begrijpen zijn.

52.

Voor jou ging het sterven niet ineens
Je hebt er moedig om gestreden
Niemand kan weten wat je hebt gevoeld
Ook niet wat je hebt geleden

53.

Een enkel woord
een klein gebaar
houdt je op de been
Je voelt je een moment
niet meer zo alleen
Je weet dat je verder moet
Papa heeft er voor gestreden
Maar het gevoel van zekerheid
Het lijkt zo lang geleden

54.

Soms is er zoveel wat we voelen
maar zo weinig wat we kunnen zeggen...

55.

De mensen van voorbij
zij worden niet vergeten
De mensen van voorbij
zijn in een ander weten
Bij God mogen zij wonen
daar waar geen pijn kan komen
De Mensen van voorbij
zijn in het licht, zijn vrij

56.

Tot ziens
Al weet ik dat je veilig bent
geborgen telkens weer
de lege plaats blijft onvervuld
ik zie je hier nooit meer
Al weet ik dat je veilig bent
verlost van alle pijn
ik kan mijn vragen niet meer kwijt
kan nooit meer bij je zijn
Al weet ik dat je veilig bent
ik zoek en vind je niet
ik vraag het aan een lege lucht
of je mij hoort en ziet
Al weet ik dat je veilig bent
mijn hart wil er niet aan
dat je, die ik niet missen kan
voorgoed bent heengegaan
Al weet ik dat je veilig bent
ik zie je hier nooit meer
maar als het donkert, zeg ik zacht,
tot ziens, tot de volgende keer.

57.

Telkens als men denkt
't gaat niet meer
Schijnt er een lichtstraal
keer op keer
Die de kracht en de moed geven
om verder te leven

58.

We staan niet altijd stil
bij het woord "samen"
Maar het is een groot gemis
als "samen" uit je leven is

59. Als....

Als ik de dingen niet meer weet
Als ik de namen niet meer ken
En wat ik weet meteen vergeet
Zodat ik onherkenbaar ben
Denk dan aan de weg door mij gegaan
Zo heb ik het niet voor niets gedaan
(Ciska Lentze)

60.

Het laatste beetje is nu op
veel was er te verduren
Het kaarsje is thans opgebrand
gedoofd zijn alle vuren
Voor wie het aangaat is't niet erg
die heeft genoeg geleden!
Wel voor hen die ik achterliet
vaarwel en wees tevreden!
Ik ga naar boven, niet naar beneden.

61.

Er is niets dat moeilijker is
dan de dingen te wensen en
te aanvaarden zoals ze zijn
Wij vragen allemaal "waarom"?
Het antwoord verstilt
daar er geen antwoord is

62.

We hielden innig van je
echtheid en waarheid
mens zonder franje
Ondanks alles
op zo'n verlies nooit voorbereid

63.

Hebben woorden wel waarde
voor wie verstomd is en verdoofd?
Doet medeleven er nog toe
voor wie een leven heeft verloren?
Maar heus....
ik voel de stilte in je hart
de woede in je hoofd
en kan je tranen horen, veel sterkte!

64.

Je bent er niet meer
het is voorbij
al wat je deed
dat was voor mij
Voor jou is de strijd gestreden
maar in mijn hart
bewaar ik het verleden

65.

Zoals een boot heel langzaam
achter de horizon verdwijnt
zo hebben wij de laatste jaren
stap voor stap
afscheid van je moeten nemen
wat blijft zijn onze herinneringen

66.

Je verleden bestond uit werken
en een groot besef van plicht
Je was een man van weinig woorden
herkenbaar voor hen die echt bij je hoorden
Een vriend, oprecht, waar je altijd op kon
bouwen
Jouw woord gaf ons een grenzeloos
vertrouwen
Bescheidenheid stond in het vaandel van je
leven
liefde en vriendschap, dat is wat je altijd hebt
gegeven.

67.

Samen plezier, samen op reis
samen een éénheid, samen eigenwijs,
samen kwaad en samen goed
samen verdriet en samen weer moed
nu verder zonder hem, dat doet pijn
te weten nooit meer samen te zijn.

68.

Het is ons maar geleend
de vele mooie dingen
Ons onbetwistbaar eigendom
zijn de herinneringen.

69.

Moeder,
Omdat jij de ader was waaruit wij groeiden
Omdat jij de bodem was waaruit wij bloeiden
Omdat jij wist wat ons kon deren
Zullen wij je altijd eren.

70.

Optimistisch tot het laatste
Niet moeilijk maken voor je naasten
Gesloopt van al je krachten
Bleef je op een betere dag wachten
Wij waren jouw lust en je leven.

71.

Weggaan...
Weggaan maakt niet veel geluid.
Niet meer dan herfstbladeren
die opstuiven in de wind.
De boom blijft verweesd achter
nu zijn stem op het tuinpad ligt
en geluiden dempt
haast onhoorbaar.
Je voetstappen
die zich verwijderen.
Alleen wie achterblijft
weet hoe afscheid klinkt.

72.

Met een lach en een traan,
heeft zij het leven verlaten.
De rijke herinnering aan
haar bijzondere humor,
kracht en uitstraling
dragen we met ons mee.

73.

Nu moet ik verder zonder jou,
je stem zal ik nooit meer horen.
Nooit meer jouw armen om mij heen,
ik voel me hopeloos alleen.
De mooiste herinnering zal zijn
mijn hele leven met jou....
dat was fijn.

74.

Vraag me niet te vergeten
het liefste wat ik heb bezeten.
Ruim (...) jaar de spil van mijn bestaan.
Vraag me niet dat te vergeten
en gewoon weer verder te gaan.

75.

Wie bemind werd en beminde,
laat meer dan een leegte achter.
Hij is onvergetelijk, onherroepelijk.
Zijn naam wordt genoemd,
zijn gezicht wordt niet gewist.

76.

Waarom al dat vechten,
waarom al die pijn?
Je wilde hier niet weg,
je wilde bij ons zijn.
De strijd was oneerlijk,
en helemaal niet terecht.
Je wilde graag nog verder,
maar verloor dit gevecht.

77.

Je vader blijft je vader,
zo eigen en vertrouwd.
Je wilt hem niet graag missen,
omdat je van hem houdt.
Maar eens dan komt de dag,
dat je hem moet laten gaan.
Je verstand zegt dat het goed is,
maar in je ogen blinkt een traan.

78.

Een mengeling van pijn en tranen,
slechts af en toe een sprankje hoop.
Gedreven door een sterke wilskracht,
hoewel het onheil nader sloop.
Je gedachtenis zal immer blijven,
te vroeg ben je van ons heengegaan.
We houden van je en zijn je dankbaar,
voor alles wat je hebt gedaan.

79.

Nooit was iets te veel,
u bezat zoveel liefde
en wij kregen allemaal ons deel.
Er valt nu een groot gat,
op de plaats waar eens
onze dierbare moeder en oma zat.
U blijft altijd in onze harten voortbestaan,
ook al is het heel erg moeilijk
zonder u verder te gaan.

80.

Achter je ligt een leven van werken en plicht
en juist dat bepaalde in alles jouw gezicht.
Flink was jij je hele leven,
moedig ben je tot het einde gebleven.
Flink wil je nu dat wij zullen zijn,
maar afscheid nemen doet ons zo pijn.

81.

Er zijn vragen gesteld in 't leven
waar de antwoorden zo moeilijk op zijn.
Ze hoeven nu niet meer te worden gegeven
voorbij is 't zoeken, gestopt is de pijn.
Je gebeden zijn verhoord,
Hij kwam je halen, in ons leef je voort.

82.

Verrijzen is ons geloof,
weerzien onze hoop,
gedenken onze liefde.
Onder Gods handen leef ik mijn leven.
Jullie, die mij zo liefgehad hebben,
let niet op het leven wat ik afgesloten heb,
maar op het leven dat ik begin.

83.

De Heer antwoordde op mijn vragen:
"Wat jij door je verdriet niet ziet,
dat ene spoor,
dat zijn jouw voetstappen niet,
want toen jij het zo moeilijk had
... toen heb ik jou gedragen."
Zomaar de lach van een spelend kind,
zomaar een groet van een kennis of een
vriend,
zomaar de wisseling van dag en nacht,
en dan plots....zomaar het einde,
net toen je het niet had verwacht.

84.

Ik mis je in alles wat ik doe,
je warmte en je woorden,
je humor en blijmoedigheid,
die bij elkander hoorden.
Je keek me altijd lachend aan,
je hield zo van het leven.
Nu moet ik leren leven zonder jou,
te houden van dit leven.

85.

Het is stil in mij,
alleen loze woorden schieten voorbij.
Het is stil in mij,
jou verliezen is zwaar.
Het is stil in mij,
mijn hoofd is leeg.
Het is stil in mij,
ik zie je voor me met je stralende lach,
je mooie ogen, je fijne karakter.
Zo zal ik je blijven onthouden.
Maar op dit moment is het stil in mij.

86.

Zomaar de lach van een spelend kind,
zomaar een groet van een kennis of een
vriend,
zomaar de wisseling van dag en nacht,
en dan plots....zomaar het einde,
net toen je het niet had verwacht.

87.

Een moeder is vaak een rots in de branding.
Altijd sterk, altijd paraat.
Daarom is het best heel moeilijk
dat ze me hier op aarde verlaat.
Ik heb mijn moeder niet verloren,
daarvoor gaf ze mij teveel.
Wat ze me zei, dat blijf ik horen,
van wat ik ben, is zij mijn deel.
Ik kom haar overal tegen,
in wat ik doe en laat.
Zij was en blijft
voor mij een zegen,
waarvan het spoor steeds
verder gaat.

88.

Ik zie je in bloemen,
ik zie je in de zon.
Al ben je niet meer zichtbaar,
ik speur je warmtebron.
Steeds voel ik jou nabijheid,
steeds ben je om me heen.
Door wat we samen hadden,
voel ik me niet alleen.

89.

Een sterretje aan de hemel is verlicht.
Het sterretje is alleen op jou gericht.
Heb je pijn of verdriet,
kijk dan naar boven,
want verdwijnen doe ik niet.
Ik fonkel je 's avonds tegemoet,
en geef je voor het slapengaan
een lieve groet.

90.

Een brug van de één naar de andere kant,
die leidt naar het beloofde land.
Een mens die op die brug zal gaan,
op weg naar dat andere bestaan.
Haar lichaam hier, haar geest al daar,
in grote tweestrijd met elkaar.
Zij houdt nog vast, kan niet meer praten,
kan haar geliefden niet loslaten.
Haar ogen waren zoekend rond,
er zweeft een glimlach om haar mond.
Dan is het of ze plotseling zwicht,
en ze aanvaardt ... gaat naar 't licht.

91.

Een sterke persoonlijkheid en een sterk
lichaam,
ook een sterke man wordt ouder,
maar dat te accepteren ...
valt niet mee.
En iedere keer een beetje
van dat sterke inleveren...
dat valt zeker niet mee.
Tot dat er niets meer in te leveren valt.
Wat dan nog overblijft ...
is broosheid en liefde.

92.

Kijk naar me uit in de regenboog
hoog in de lucht.
Kijk naar me uit als de zon weer opgaat
en de hele wereld nieuw is.
Hou dan van me op jullie manier
zoals ik van jullie heb gehouden.

93.

Wanneer het leven eindigt,
weten we wat de dood betekent.
Een grote leegte,
die slechts gevuld wordt
met blijvende herinneringen aan hem
die ons zo dierbaar was.

94.

Hand in hand zijn wij gegaan
tot aan de drempel.
Moegestreden,
door onze liefde omringd,
ben je van ons heengegaan.

95.

Je handen hebben voor ons gewerkt,
je hart heeft voor ons geklopt.
Je ogen hebben ons tot het laatste gezocht,
je liefde voor ons stond bovenaan.
We moeten aanvaarden zonder jou
... verder te gaan.

96.

Een moeder sterft altijd te vroeg,
al wordt ze nog zo oud.
Je bidt dat God haar sparen zal,
omdat je van haar houdt.
Maar als de jaren knellen gaan,
zij ziek wordt, moe en oud.
Bid je dat God haar halen zal,
omdat je van haar houdt.

97.

Je eenzaam voelen in't leven
dat best nog wat te bieden had.
Alles wat hij had willen geven
aan ieder die hij aanbad.
De strijd die je moest leveren is verloren
op de leeftijd van bijna (...) jaar.
Rust zacht lieve ma en pa ... dicht bij elkaar.

98.

Je kunt niet meer verzorgen,
dan je al hebt gedaan.
Je moet, die jou zo dierbaar is,
naar elders laten gaan.
Dat zelf uit handen geven,
doet meer dan zomaar pijn,
het zal voor wie dat doormaakt,
haast niet te verdragen zijn.

99.

Heer, die mij ziet zoals ik ben,
dieper dan ik mijzelf ooit ken.
Kent Gij mij, Gij weet waar ik ga,
Gij volgt mij waar ik zit of sta.
Wat mij ten diepste houdt bewogen,
't ligt alles op en voor Uw ogen.
Gij zijt mij overal nabij,
Uw ogen waken over mij.
Van toen ik vormloos ben ontstaan,
Gij wist hoe het verder zou gaan.
Ja, in Uw boek stond reeds te lezen,
wat eens mijn levensweg zou wezen.

100.

Als ik in de lucht kijk
dan ben jij daar ergens,
hier heel ver vandaan.
Ik zie de sterren glinsteren.
En één van die sterren...
weet van jouw bestaan.

101.

Je wilde nog zoveel,
maar je had niet meer de kracht.
Je ziekte had je volkomen in zijn macht.
Je was zo moe,
je hebt je strijd gestreden.

102.

Een bijzondere vrouw was zij,
trots op haar zijn wij.
Alles heeft zij aan ons gegeven,
liefde tot het einde van haar leven.
Je bidt dat God haar sparen zou,
omdat je van haar houdt.
Helaas de strijd om het leven
heeft zij niet gewonnen,
maar wel de liefde
waar het om is begonnen.
Bedankt mam, voor wie je was.

103.

Twee handen aan een ragdun touw,
de dunne draad des levens.
Daar had jij je aan vastgeklemd,
hopend, wachtend en onwetend,
hopend dat het goed zou gaan,
vechtend voor je leven.
Onwetend dat de tand des tijds,
je touw had doorgevreten.
Toen kwam je eind,
je touwtje brak.
Het einde van het bestaan.
En toen ben je stilletjes, maar trots,
je eigen weg gegaan.

104.

Het is moeilijk te aanvaarden,
dat je er niet meer bent.
Altijd stond je klaar,
voor ons en voor een ander.
Altijd hartelijk en warm.
Je hebt ons een mooi voorbeeld gegeven.

105.

God keek rond in Zijn tuin
en zag een lege plaats.
Toen keek Hij neer op onze aarde
en zag jouw moe gelaat.
Hij deed Zijn armen om jou heen
en nam je mee om uit te rusten.
God's tuin moet wel prachtig zijn ...
Hij neemt alleen de besten.

106.

Zoals het leven is gegeven,
zo is het ook geschied.
Alleen toen het terug werd genomen,
toen wist jij het niet, je 'sliep'.
Dus slaap gewoon maar verder,
daar in dat Hemels bed,
daarboven bij de Herder,
het stond al klaar gezet.

107.

Opgewekt en zorgzaam
nimmer klagend, altijd stil dragend
moedig ging je door, steeds weer
tot op het laatste moment ...
het wilde niet meer.

108.

Jij schonk ons vreugde,
nooit verdriet.
Nu rest ons slechts een traan,
omdat jij zo plots
bij ons bent weggegaan.
Bedankt voor al je liefde,
je zorgen en je trouw.
Wij blijven in gedachten
eeuwig steeds bij jou.

109.

Sterven doe je niet ineens,
maar af en toe 'n beetje.
En alle beetjes die je stierf,
't is vreemd, maar die vergeet je.
Het is je dikwijls zelfs ontgaan.
Je zegt ik ben wat moe,
maar op 'n keer dan ben je aan
je allerlaatste beetje toe.

110.

Waarom?
Vandaag heb ik je begraven,
dat doet zo'n vreselijke pijn.
Ik had je nog zoveel te vragen,
ik wilde nog zo graag bij je zijn.
Zo leeg en doelloos is nu mijn leven,
ik had je nog zoveel te geven.

111.

Nu mijn levenseinde hier is
en ik zie wat ik heb volbracht,
denk ik, was het wel voldoende,
had men dit van mij verwacht.
Maar het komt er nu niet meer op aan,
ik heb oprecht mijn best gedaan.

112.

Je lieve lach, je enthousiasme
je vrolijkheid en het plezier.
Dagen, nachten, vele tijden
waren we samen, bij elkaar.
Samen werken, feesten, lachen.
Voor iedereen en altijd stond je klaar.

113.

Langs het pad des levens
branden vele lichtjes
Sommige groot, sommige klein,
enige fel, andere fijn
Altijd heeft zo'n vlammetje
zijn eigen tijdsplannetje
Voor ons is hier (naam) zijn/haar licht
een beetje gedoofd.
Maar zowel wij als (naam)
hebben altijd geloofd
dat er aan de andere kant
van de levenslijn
toch ook nog
vele branduurtjes zijn.

114.

Wanhoop en woede, angst en verdriet,
al deze gevoelens spaarden ons niet.
Maar ook liefde en zorgzaamheid
hielpen ons gedurende zo'n lange tijd.
Het laatste stuk moet je alleen verder gaan...
Lieve, bedankt voor alles wat je voor ons hebt
gedaan.

115.

Er zijn geen woorden voor een zieke
van wie je weet, zij redt het niet.
Je streelt haar wang, je ziet haar ogen,
je bent bevangen door verdriet.
Toch ben je dankbaar voor haar einde,
dat na zoveel moedig strijden kwam.
Omdat het niet alleen haar leven,
maar ook haar lijden overnam.

116.

Niemand die het weten kan
hoeveel ik van je hou.
Niemand die mij troosten kan
in mijn verdriet om jou.
Niemand die begrijpen zal
hoe vreselijk ik je mis.
Niemand die beseffen zal
hoe erg die pijn wel is.

117.

Ik zou zo graag heel even willen kijken
en zien hoe het in de Hemel is.
Want er staat geschreven:
er is geen rouw of droefenis.
Eén ieder die in God gelooft,
mag daar heerlijk, eeuwig leven.

118.

Langzaam ben je van ons weggeleden,
elke dag een beetje meer.
Telkens werd je iets ontnomen,
dat deed jou en ons zo zeer.
Het is een gemis, een stille pijn,
wetend dat jij nooit meer bij ons zal zijn.

119.

Ik vind geen woorden om het je te zeggen
hoe wij haar zullen missen, allemaal.
Het diepste gevoel is moeilijk uit te leggen,
het hart spreekt een niet uit te spreken taal.
Dit sterven is zo moeilijk te verwerken.
Haar leven was ons allen zoveel waard.

120.

Als de rozen op je kist worden gelegd
en er een 'Onze Vader' wordt opgezegd
weten we dat er afscheid moet worden
genomen
en de tranen zullen stromen.
De wijze lessen ... ik dank je ervoor.
Ik geef ze zeker aan mijn kinderen ook weer
door.

121.

Zwijgzaam...
stil en zonder vragen
wilde jij je ziekte dragen.
Je vocht met al je levenskracht
voor elke nieuwe dag en nacht.
Zo ben je langzaam, moegestreden
uit ons midden weggeleden.
En na een dappere, maar ongelukkige strijd
ben je nu uit je lijden bevrijd.

122.

Een geest zo sterk als een beer
een lichaam uiteindelijk toch te teer
een inzet niet te evenaren
een wilskracht haast niet te bedaren
een vechtlust bijna niet te temmen
alleen iets bovenmenselijk
kon dit leven remmen.

123.

Toen ik nog wakker lag
en dat gebeurde steeds vaker
dacht ik dikwijls aan die lange slaap
die komen gaat
vooral dacht ik aan hen
die mij zo lief zijn
en die nog verder moeten
maar ooit...
dan zien we elkaar weer.
Tot ziens.

124.

We konden elkaar niet loslaten,
je bent zolang gebleven als je kon,
en tot het einde heb je gestreden.
Niet tot dat de dood ons scheidt,
maar tot in de eeuwigheid.
Voor altijd in onze gedachten
en voor altijd in ons hart.
Bedankt voor alles lieverd ...
rust zacht.

125.

Dank je voor de hand die je toestak,
dank je voor de zorg die je bood,
dank je voor de woorden die je sprak,
dank je voor de glimlach die altijd te zien was
dank je voor alles wat je gaf,
het was groots!

126.

Oh, wat zal het zijn,
volmaakt en rein,
voor eeuwig met de Heer te zijn,
als ook mijn lied
Hem hulde biedt.
Neen, zulk sterven vrees ik niet.

127.

Je was een man van weinig woorden,
herkenbaar voor diegenen die bij je hoorden.
Een man, een vader, een opa op wie je kon
bouwen
en wiens woord je kon vertrouwen.
Zo bescheiden als je hebt geleefd,
zo bescheiden ben je gestorven.

128.

Als ik ooit doodga,
begraaf mij dan niet.
Verstik me niet onder een zware steen,
maar laat me de kans om vrij te zijn
en te gaan
over de grenzen van de dood heen.
Mee met de wind als de meeuwen,
lonkend naar de zon.
Als ik ooit doodga,
verstik me dan niet in je tranen,
maar schep een herinnering
aan mijn lach,
aan mijn levensvreugde,
in je eigen levenssfeer
daar waar ik gelukkig was.

129.

Als je ouder wordt
en niet meer weet wie je bent,
als je mensen ziet
maar ze niet echt meer herkent,
als je toch blijft strijden
om bij ons te leven,
dan hopen wij...
dat je nu de rust is gegeven.

130.

Jouw verlies was er al voor het einde.
De rouw voordat je afscheid nam
toen die zekere verwarring
bezit van jouw gedachten nam.
Wij voelen met jou mee, jouw stil verdriet.
Nu rouwen wij, maar treuren niet.

131.

Dag lieve knul/meid.
Jij was zo klein,
toch mocht je niet eens bij ons zijn.
Je hebt ons zelfs niet eens gekend,
wat hadden wij je graag verwend.

132.

Het verlies was er al voor het einde.
De rouw voordat het afscheid kwam
toen die onzekere verwarring
bezit van jouw gedachten nam.
Vaak zullen we je nog tegenkomen,
met wat je was en wat je zei,
je bent wel van ons weggenomen,
maar een stuk van jou...blijft heel dichtbij.

133.

Beetje bij beetje
moesten wij elkaar verlaten,
we konden niet zo goed meer met je praten.
De stilte deed vaak pijn,
het kon niet meer zoals vroeger zijn.
Maar nu je voorgoed bent heengegaan,
zeggen wij:
"Dank voor alles wat je hebt gedaan."

134.

Als...
Als ik de dingen niet meer weet,
als ik de dingen niet meer ken
en alles weer meteen vergeet,
zodat ik onherkenbaar ben.
Herinner mij dan stralend in de zon,
vol levenskracht, toen ik nog alles kon.

135.

't Verlies was er al voor het einde.
De rouw al eer het afscheid kwam,
toen die ellendige verwarring
bezit van je gedachten nam.
Wij voelen mee, je stil verdriet.
Nu rouwen wij, doch treuren niet.

136.

Je was de tijd kwijt
en vele dingen.
En dan ineens die glimlach...
dat gebaar, een herinnering aan vroeger.
Het hoorde zo bij jou...
en jij hoorde zo bij ons.

137.

Beetje bij beetje heb je ons verlaten,
we konden niet meer zo goed praten.
De blik in je ogen deed ons vaak zeer,
de vrouw van vroeger was je niet meer.
Maar nu je voorgoed bent heengegaan,
zeggen we dank je ...
dank je voor alles wat je hebt gedaan.

138.

Strooi uit mijn as
voor alle winden
dat wat mijn lichaam was
de weg kan vinden
naar alles wat het eens beminde
naar wolk en zee
en zich daarmee verbinden.

139.

Strooi mijn as voor alle winden
dat wat mijn lichaam was
de weg kan vinden
naar mijn liefste en mijn kinderen
naar wolken, strand en zee
en zich daarmee verbinden.

140.

Mama...wij zijn nog zo klein.
Waarom nu? Het was zo fijn.
Je aai, je grapjes, je lieve lach,
we missen het iedere dag.
Voor altijd zit je in ons hart,
op een plaatsje, heel apart.

141.

Een markant persoon is niet meer,
een nestor viel weg,
een reus is geveld,
zijn schaduw blijft.

142.

Ik heb een mooi leven gehad.
Ik heb er vrede mee...

143.

Altijd voor een ander toegewijd
soms ook een tikkeltje eigengereid
sneller dan het leven dat zij heeft geleid
werd zij ingehaald door de tijd.

144.

Elk leven heeft zin
als men in vrede sterft.

Het laatste beetje is nu op.
veel had ik te verduren.
Het kaarsje is nu opgebrand,
gedoofd zijn alle vuren.

145.

Veel fijne herinneringen
verzachten onze smart.
Vorgoed uit ons midden,
voor altijd in ons hart.

146.

Hij was er altijd voor iedereen,
maar nog zoveel te doen.
Zoveel te geven,
hij was nog niet klaar met dit leven.

147.

Afscheid nemen is met dankbare handen...
meedragen al wat herinnering waard is.

148.

Je was een rots in de branding
en koerste recht door zee.
Je trotseerde storm en golven,
alleen .. je had de wind niet mee.

149.

Midden uit het volle leven,
vanuit een druk bestaan,
is plotseling van ons heengegaan.

150.

Waarom zijn er zoveel vragen?
Waarom is er zoveel pijn?
Waarom zijn er zoveel dingen
die niet te begrijpen zijn?

151.

Het universum is te klein
om deze leegte te vullen.

152.

Uit de nacht rijst morgenrood,
het leven uit de dood.
Mijn laatste groet is voor hen die mij
in onvolmaaktheid kenden
en mij liefhadden...

153.

Als leven lijden wordt,
is sterven een verlossing.

154.

Niemand weet wat leven is,
alleen dat het gegeven is
en dat van dit geheimenis
God het begin en einde is.

155.

En als ik dood ben, treur dan niet.
Ik ben niet echt dood, moet je weten.
Het is mijn lichaam dat ik achterlaat.
Dood ben ik pas als jij me bent vergeten.

156.

Onze ogen...
turend langs velden en wegen
nergens meer een glimp van jou
ogen gevuld met tranen.

157.

Haar leed is geleden,
de cirkel is rond.
Nu krijgt ze de rust,
die ze hier niet meer vond.

158.

Een mens treurt niet
om wat de tijd wegneemt
maar over de tijd die blijft.

159.

Onsterfelijk ligt niet in de dingen die je nalaat,
maar in de mensen die door jouw leven zijn
beroerd.

160.

De strijd opgegeven,
Vaarwel mijn liefste ...

161.

Hoop ...
Hoe bedrieglijk de hoop ook zij,
zij dient tenminste om ons,
langs een aangename weg,
naar het einde des levens te voeren.

162.

Wij zijn niet bedroefd
omdat we haar hebben verloren.
Maar dankbaar
dat we haar hebben gehad.

163.

Zonder iets te vragen
wist jij ons op jouw vleugels te dragen.
Blij, want we hebben jou gekend.
Bedroefd, nu je er niet meer bent.

164.

Zo bijzonder,
zo veel wils- en levenskracht,
zo moedig,
zo'n ongelijke strijd.

165.

Een stoel blijft leeg,
een stem blijft zwijgen,
maar in mijn hart ...
zal je altijd blijven.

166.

Intens verdrietig om wat niet meer is
en nooit meer zal zijn.
Dankbaar voor wat was
en altijd zal blijven.

167.

Als de draad wordt doorgeknipt
voel je pas de diepte van verbonden zijn,
voel je pas de pijn
van verwond en alleen zijn.

168.

Degene die lief heb verlaat ik ...
om diegene die ik lief had terug te vinden.

169.

Veel te vroeg heb je ons verlaten.
Waarom hadden wij nooit iets in de gaten?

170.

Veel fijne herinneringen
verzachten de smart.
Voorgoed uit ons midden
maar niet uit ons hart.

171.

Het verdriet verdwijnt,
de liefde leeft voort.

172.

Waar God van houdt,
neemt Hij vroeg tot zich.

173.

Afscheid nemen doet zo'n pijn,
toch vonden wij het fijn,
om tot het laatste moment bij je te zijn.

174.

Hij heeft zijn leven geleefd,
het op zijn manier gedaan.
Een uniek mens is van ons heengegaan.

175.

Te snel voorbij,
de vele dromen.
Oneerlijk is het lot,
dat nu is gekomen.

176.

Als het leven een vijand wordt,
komt de dood als een vriend.

177.

Je wachtte op een wonder ...
helaas is het nooit gekomen.

178.

Is het je nooit opgevallen
dat in de natuur
alles zijn weg zoekt
naar het licht.

179.

Iedere dag werd de wereld kleiner,
de mogelijkheden minder.
De levenswil bleef,
het leven niet.

180.

"Waarom jij?", kom ik nooit te weten.
Ik wilde nog zo graag voor je zorgen.
Intens verdriet, nooit meer te kunnen zeggen:
"Trusten lieverd, tot morgen."

181.

Afscheid nemen, dat wil je niet.
Het doet pijn, geeft veel verdriet.
Afscheid nemen was echter deze keer:
"Het is goed (naam), vecht maar niet meer."

182.

Het leed, de pijn.
Het duister ontstegen,
opgegaan tot het Grote Eeuwige Licht.

183.

Onze wegen scheiden zich nu even
en als is het veel te vlug
straks aan het einde van onze bestemming
zien we elkaar zeker terug.

184.

Omdat er liefde is,
bestaat er geen voorbij.
In alle eeuwigheid ben jij ...

185.

Als het lichaam niet meer wil
en het leven wordt een lijden,
kan men dankbaar zijn
als God het komt bevrijden.

186.

We lieten jou los
maar pakten je hand
en leiden jou ...
tot het einde.

187.

Bij elk afscheid
wordt een herinnering geboren.

188.

Als onze liefde voor jou je had kunnen redden,
dan was je er nu zeker nog geweest.

189.

Wanneer je verdrietig bent,
blik dan opnieuw in je hart
en je zult zien dat je huilt
om wat je vreugde schonk.

190.

Bezige handen, nu gevouwen en stil,
een leven vol ijver, zo was je wil.
Nu heb je rust, met lichaam en geest,
vaak zullen we denken aan wat is geweest.

191.

Als tranen een trap konden bouwen
en herinneringen een brug
dan klommen we hoog de hemel in
en haalden we je gelijk weer terug.

192.

Ik heb een heerlijk leven gehad.
Mijn lieve (naam) is al lang overleden.
Ik wil nu graag naar hem/haar toe.

193.

Ik voel de winden Gods,
vandaag hijs ik het ziel.

194.

God heeft ons een kalme reis beloofd,
wel een behouden aankomst.

195.

Langzaam verdween die moedige glimlach van
je lieve gezicht,
om zich voor altijd verborgen te weten ... in
onze herinneringen.

196.

Ik ben misschien te jong gestorven
maar mijn taak op aarde was volbracht.
Nu zal ik over jullie waken
als een sterretje in de nacht.

197.

Als een klein vogeltje zo teer
vloog zij langzaam neer.
Moegestreden, maar toch niet alleen
ging je zacht van ons heen.

198.

Maar vroeg of laat verschijnt het land
dat elk verstand te boven gaat
waar ik in vreugde opnieuw ontmoet
wie ik voorgoed was kwijtgeraakt.

199.

Ga nooit weg zonder te groeten,
ga nooit weg zonder een zoen.
Want wie het noodlot zal ontmoeten,
zal het morgen niet meer doen.

200.

Herinner mij niet in de sombere dagen,
herinner mij in de stralende zon,
herinner mij hoe ik was,
toen ik nog alles kon.

201.

Gun het mij, ik rust even uit.
Ik ga jullie voor ... waar dat ook is.

202.

Zorgzaam en vriendelijk,
niet op eigen gewin bedacht,
een mens dicht bij ons.
Een mens om van te blijven houden.

203.

Wij hebben veel van je geleerd.
Je leerde ons alleen niet ...
wat het is om je te moeten missen.

204.

Mijn tranen vallen op je koude handen
wanneer ik naar je kijk.
Telkens denk ik aan die handen ...
nooit meer onder handbereik.

205.

Een echte vriend is van ons heengegaan,
die wetenschap is moeilijk te bevatten.
Wie zoals hij in het leven heeft gestaan,
was tot een zegen die niet is in te schatten.

206.

Een hand, een woord of een gebaar doet zo goed,
als je iemand die je liefhebt verliezen moet.
De lege plek, het doet zo'n pijn,
maar in gedachten zal zij altijd bij ons zijn.

207.

Moeder zijn is alles geven,
zorgen, lijden, liefde en leven.
Moeder zijn is alle derven.
Alles ... en tevreden sterven.

208.

Bemin uw naaste met de volle maat,
uw allernaaste zonder eigenbaat.
Let op het blinken van uw vluchtende uren.
Heb lief, heb lief, want morgen is 't te laat.

209.

Dit sterven is zo moeilijk te verwerken,
zijn leven was ons zoveel waard.
Hij was één van die stille, harde werkers.
die iedereen, alleen zichzelf niet spaart.